

ΕΤΟΣ 67ον

29 Δεκεμβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 52 (3474)

Η ΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΤΕ ΔΙΩΚΤΗ

Είναι μάλλον σίγουρο ότι, αν ζούσε ο Σαούλ –ό μετέπειτα Παῦλος– στα πρώτα χρόνια της ζωής του Χριστού, θα ανήκε στους «ζητούντες την ψυχή του παιδίου», σ' αυτούς δηλαδή πού, όπως αναφέρει τό σημερινό Εὐαγγέλιο, ἀνάγκασαν τόν Χριστό σέ ἐξορία λίγο μετά τή Γέννησή του. Αυτό βεβαιώνει ἡ ὀλη «ἀναστροφή του ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ», ἡ ὁποία τόν ὁδήγησε στό νά «διώκη τήν Ἐκκλησίαν», ὅπως ὁ ἴδιος παραδέχεται· «μεθ' ὑπερβολῆς ἀπάσης ἐπιχειροῦσε νά τή σβῆσει, νά τήν καταστρέψει καί νά τήν ἀφανίσει», κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο.

«Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν»

Ὅμως καί ὁ νεογέννητος Μεσσίας, κατά κάποιο τρόπο ὡς «πορθητής» ἤρθε νά γίνει· ἤρθε νά «ἐκπορθῆσει» τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ὄχι μέ τή βία, ἀλλῆλα καλῶντας μας ἐλευθερά μέ τά λόγια: «Δός μοι, υιέ, σὴν καρδίαν, οἱ δέ σοί ὀφθαλμοί ἐμάς ὁδοῦς τηρεῖτωσαν» (Παρμ. 23,26). Καί ὅταν συναντοῦσε ἄρνηση καί ἀπόρριψη, δέν ἔλλυε ἀμέσως τήν «πολιορκία», ἀλλῆλα ἐπέμενε «σπκῶνοντας τά χέρια του ὄλην τήν ἡμέραν πρὸς λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα, οἱ οὐκ ἐπορεύθησαν ὁδῷ ἀληθινή». Ναί! Ἦρθε «γιά νά φανερωθεῖ σ' αυτούς πού δέν τόν ζητοῦσαν, καί γιά νά μποροῦν νά τόν βροῦν αὐτοί πού δέν τόν ἔψαχναν» (Ἦσ. 65,1-2). Ἦτσι στάθηκε καί στήν πόρτα τοῦ Σαούλ καί τοῦ χτύπησε· καί ὁ Σαούλ τοῦ ἄνοιξε. Καί ὁ Χριστός ὄχι μόνο μπῆκε μέσα καί δείπνησε μαζί του (Ἄποκ. 3,20) ἀλλῆλα καί τόν κάλεσε νά γίνει «Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν».

Λέγοντας ὁ Παῦλος ὅτι ὁ Θεός τόν ξεχώρισε «ἀπό τήν κοιλιὰ τῆς μητέρας του» καί ὅτι «διά τῆς χάριτός του» τόν κάλεσε σ' αὐτή τήν ὑψηλή ἀποστολή, δέν ὑπονοεῖ κάποια προσωποληψία τοῦ Θεοῦ. Τίς διακονίες καί τά τάλαντα ὁ Θεός τά μοιράζει κατά τήν ἀνεξινίαστη κρίση του. Εἶναι ὅμως φανερό ὅτι, ἔστω κι ἂν ὁ θρησκευτικός ζῆλος τοῦ Σαούλ εἶχε πάρει στραβό δρόμο, ὁ με-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. α΄ 11-19)

Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρὸς μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἰστορήσαι Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον, εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

τέπειτα Ἀπόστολος δὲν ἦταν οὔτε φυγόπνονος οὔτε ὑστερόβουλος, οὔτε «ἐξῆλθεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ». Ἔτσι, ὅταν κατάλαβε ποιὸς εἶναι ὁ Χριστός, τὴν «προκοπή» του «ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ» καὶ τὸν υπερβάλλοντα ζῆλο του γιὰ τίς πατρικές του παραδόσεις, μέ τά ὅποια κατεδίωκε τὴν Ἐκκλησία, τά φώτισε καὶ τά ἐξυγίανε, καὶ τά ἔκανε διακονικά ἐργαλεῖα γιὰ τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελικοῦ κήρυγματος· «μετέστρεψε τά μαχαίρια του σέ ἄροτρα καὶ τίς λόγχες του σέ δρεπάνια» (Ἦσ. 2,4) γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ ἀγροῦ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὁ Θεὸς προγνωρίζοντας –καὶ ὄχι προορίζοντας– αὐτὴ του τὴν εἰλικρινὴ καὶ ὀλοπρόθυμη μεταστροφή, τὸν ἔκρινε ἄξιο «νά βασιτάσει τὸ ὄνομά του ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλιῶν καὶ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ».

Ἄομίτιμος μέ τοὺς Δώδεκα καὶ ὁ Παῦλος

Προφανῶς δὲν ἦταν εὐκόλο πολλοὶ στενοκέφαλοι προσήλυτοι –ἀλλὰ κυρίως οἱ ψευδαπόστολοι– νά δεχθοῦν ὡς γνήσιο ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ κάποιον πού, ὄχι ἀπλῶς δὲν ἀνῆκε στοὺς «διαμεμνηκότες μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς αὐτοῦ» (Λουκ. 22,28), ἀλλὰ πού εἶχε πολλοπλασιασάσει τοὺς πειρασμούς μέσα στήν Ἐκκλησία του. Γι' αὐτὸ μέ πολύ πόνο ἀλλὰ καὶ μέ δικαιοδογημένη καύχηση ἀναγκάζεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος νά ξαναμιλήσει γιὰ τὴ θαυμαστὴ μεταστροφή του, τονίζοντας ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δὲν τὸ παρέλαβε ἀπὸ ἀνθρώπους ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νά συμβουλευθεῖ κάποιον ἀπὸ τοὺς «πρὸ αὐτοῦ ἀποστόλους», χωρὶς αὐτὸ νά μειώνει τὸν ἀμέριστο σεβασμὸ του πρὸς αὐτοὺς καὶ ἰδιαίτερα πρὸς τὸν κορυφαῖο Πέτρο.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἶσ κἀνὼ γινώσκον, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἐκνήρυχθη ἀπὸ ἐμέ, δέν εἶναι ἀνθρώπινον, διότι οὔτε τὸ ἐπῆρα οὔτε τὸ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ ἀνθρώπου ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, τὴν ἄλλοτε διαγωγὴν μου εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι δηλαδὴ ὑπερβολικὰ κατεδίωκα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πολεμοῦσα. Καί εἶχα μεγαλύτερες προόδους εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν ἀπὸ πολλοὺς συνομπλικούς συμπατριώτας μου, μέ τὸν ὑπερβολικόν ζῆλον πού ἔδειχνα διὰ τὰς πατρικὰς μου παραδόσεις. Ὅταν ὅμως εὐδόκησε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέ ξεχώρισε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου καί μέ ἐκάλεσε διὰ τῆς χάριτός του, νά ἀποκαλύψῃ μέσα μου τὸν Υἱό του, διὰ νά κηρύττω αὐτόν εἰς τὰ ἔθνη, ἀμέσως δέν συμβουλευθῆκα ἀνθρώπων, οὔτε ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς ἐκείνους πού ἦσαν ἀπόστολοι πρὶν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλ' ἔφυγα εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Δαμασκόν. Ἐπειτα, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νά γνωρίσω τὸν Πέτρον καί ἔμεινα κοντὰ του δέκα πέντε ἡμέρας. Ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους δέν εἶδα παρὰ τὸν Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κωνιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἡ ἀφηνιστικὴ θεοπτία τοῦ ἀποστόλου Παύλου δέν εἶναι ἓνα αὐτόνομο γεγονός, μέ τὸ ὁποῖο κάποιος πῆγε νά φτιάξῃ δική του ἐκκλησία. Εἶναι ἓνα θεμελιῶδες ἐκκλησιαστικὸ γεγονός, πού ὄχι ἀπλῶς τὸ δέχθηκαν οἱ πνευματοφόροι ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἀλλὰ πού οὐσιαστικὰ ὀδήγησε, μέ τὸ οἰκουμενικὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου καὶ τὸν μαρτυρικὸ του θάνατο, στὴν οἰκοδομὴ καὶ στὴ δόξα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία δέν δίστασε στὴν εἰκονογραφία της νά παρουσιάξῃ τὸν ἀπόστολο Παῦλο παρόντα μαζί μέ τοὺς Δώδεκα καὶ στὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν Πεντηκοστή, ἔστω κι ἂν ἱστορικὰ ἀπουσίαζε.

Ἡ σωτήρια «λίθια λίθος»

Στὴν κατιοῦσα πορεία κυρίως τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ ἐμφανίστηκαν κατὰ καιροὺς ἀρκετές πηλαστές μαρτυρίες ἀνθρώπων, πού ἰσχυρίσθησαν ὅτι δῆθεν παρέλαβαν ἀπευθείας ἀπὸ τὸν «Χριστό» «ἀνανεωμένες» ἐκδόσεις τοῦ Εὐαγγελίου του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θεμελιώνοντας τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία ἔχει φροντίσει νά μᾶς ὑποδείξῃ τὴ σωστὴ «λίθια λίθος», πού πετάει ἔξω κάθε τέτοια πλάνη καὶ κάθε αἴρεση· καὶ αὐτὴ ἡ «λίθια λίθος» δέν εἶναι οὔτε ἀπλῶς ἓνα βιβλίον οὔτε ἓνα πρόσωπο· εἶναι «ὁ εὐηγγελισάμεθα» καὶ «ὁ παρελήβατε». Καὶ τὰ δύο ρήματα στὸν πληθυντικὸ παραπέμπουν στὴ γνήσια ἐκκλησιαστικότητα καὶ συνοδικότητα· στό Μυστήριον τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Μόνο αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία διασφαλίζει τὴ

29 Δεκεμβρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
«Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, Δαυῖδ τοῦ προφητάνακτος καί Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου».
Τῶν ἁγίων νηπίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων. Μαρκέλλου ὀσίου.
Γεωργίου Νικομηδείας, ποιητοῦ τῶν κανόνων.
Ἦχος: γ´ – Ἐωθινόν: Στ´ – Ἀπόστολος: Γαλ. α´ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. β´ 13-23.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Ἰανουαρίου 2020, πρὸ τῶν Φώτων.
Ἀπόστολος: Β´ Τιμ. δ´ 5-8 – Εὐαγγέλιον: Μρ. α´ 1-8.

σωστὴ παράδοση καὶ ἔρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὸν Παῦλο, ἔχει τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀναθεματίσει καὶ νὰ ἀφορίσει ὄχι μόνον τὸν ἴδιον τὸν Παῦλο ἀλλὰ καὶ ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ, ἂν ἐκεῖνος «εὐαγγελίζεται» ἄλλο Εὐαγγέλιον, διαφορετικὸ ἀπὸ αὐτὸ πού ἐκκλησιαστικῶς μᾶς παρεδόθη (Γαλ. 1,8).

Ὁ σημερινὸς κατακερματισμὸς τοῦ Δυτικοῦ καὶ Προτεσταντικοῦ χριστιανισμοῦ σὲ χιλιάδες ἀλληλοαναιρούμενες ὁμάδες σαφῶς ἀπογοτεῖται. Δέν εἶναι ὅμως λίγοι ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἡ ἀπόγνωσις γίνεται ἐφαπτήριο ὑγιοῦς ἀναζήτησις τῆς ἱστορικῆς μᾶς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ πρῶν διώκτης Παῦλος «περισσότερον πάντων ἐκοπίασε».

Ἀρχιμ. Β. Λ.

ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΙΧΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΕΤΗΡΙΔΑ 2020

Τὰ **ΔΙΠΤΥΧΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** περιέχουν τὶς εἰδικές τυπικές διατάξεις τοῦ μηνολογίου 2020, ἀφιερωμένα στὸν ἅγιον Νεκτάριο, Μητροπολίτη Πενταπόλεως.

Ὁ **ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΟΙΧΟΥ** περιέχει τὸ καθημερινὸ ἐορτολόγιον καὶ ἐπίκαιρα θεολογικά μηνύματα.

Ἡ **ΕΠΙΕΤΗΡΙΔΑ** (ἡμερολόγιον τσέπης) περιέχει συνοπτικὸ καὶ ἀλφαβητικὸ ἐορτολόγιον, ἑβδομαδιαῖο ἡμερολόγιον - σημειωματᾶριο καὶ χρήσιμες πληροφορίες.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr